Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 29de April 1877.

(Fra „Deseret News".)

Jeg er taknemlig til min himmelske Fader for det Privilegium at mødes tilsammen med Eder igjen, og jeg er lykkelig ved at sige, at jeg er saa vel tilfreds med mine Arbejder i de sidste sex Maaneder som med Noget af, hvad jeg har udført i mit Liv. Lad mig her spørge Eder, mine Brødre og Søstre, ere I tilfredse med, hvad I have udført i det samme Tidsrum? Dette er et Spørgsmaal, I maa selv besvare til Eders egen Samvittighed. Dersom I have gjort Vel, ville I føle velsignede, og I ville føle tilfredse; dersom I have tilladt Eder selv at gjøre Uret mod Eder selv eller nogen anden Person paa Jorden, eller mod Guds Styrelse, eller vor himmelske Fader, vil Eders Samvittighed dømme Eder.

Jeg veed vel, at I ønske at høre om mit Arbejde i Syden. Jeg vil sige, at vi have havt en velsignet Tid, en saadan Tid, som intet andet Folk paa Jorden i mange Hundrede Aar har kunnet glæde sig ved, som vi have nogen Kundskab om. Det er blevet os tilladt at nyde Velsignelser, for hvis Besiddelse vi have stræbt og arbejdet i mange Aar. I næsten et halvt Aarhundrede have vi anstrængt os for, at vi kunde faa det Privilegium at betræde et Guds Tempel for der at udføre og annamme Guds hellige Hus'es Ordinanser, baade for os selv og vore Venner, der ere hensovede uden Evangeliet. Dette Privilegium og denne Velsignelse have vi ikke nydt indtil for faa Maaneder siden. De Følelser, som de have erfaret, der have deltaget i de Velsignelser, der meddeles i et Tempel, kunne ikke beskrives for Eders Sind. Kun dem, som med os have deltaget i Tempelordinanserne, kunne kjende for sig selv den Tilfredsstillelse, der ligger i at vide og overveje, at vi i Virkeligheden ere vor Herres og Frelsers Medarbejdere, at vi have en ringe Del i det store Forløsningsværk; at vi have det Privilegium at modtage og adlyde Sandheden og at sikre os den Lyksalighed, som kun Evangeliet kan give, og ikke alene at ud-

føre disse hellige Handlinger for os selv, men ogsaa at udføre det Nødvendige i denne Retning for vore Forældre og Forfædre, der ere hensovede uden Evangeliet, at de maa ogsaa blive delagtige i Livets Vande og blive dømte i Lighed med Mænd i Kjødet. Dette er et Privilegium, en Velsignelse, som Ingen kan fatte uden den, der besidder den. Vi ere lykkelige ved at vide ved vor Tro og Følelser formedelst Aabenbaringens Aand i os, at vore Arbejder ere blevne antagne af Herren. Vi have glædet os meget i hverandres Selskab. De Aldrende saavel som de Middelaldrende og de Unge have alle frydet sig i dette hellige Værk.

Naar jeg betragter Ungdommen, vore unge Brødre og Søstre, der ere mere eller mindre ubekjendte med Livets og Salighedens store Principer, saa ønsker jeg, at de kunde nyde det, som faldt i nogle af vore Unges Lod sidste Vinter, deres Sind vilde da blive bortvendte fra denne skrøbelige Verdens Smaaligheder og Daarskaber og henvendte paa mere hellige Ting, paa de Principer, der ere beregnede paa at ophøje dem og forædle hver Hjertets Følelse og Attraa.

De Sidste-Dages Hellige frembyde et forunderligt Skue for dem, som have Aabenbaringens Aand. At se dem følge efter denne Verdens Aand og tilfredsstille Øjets og Sindets Lyst ligesom de Øvrige af Menneskeslægten, der aldrig have nydt Livets og Saliggjørelsens Evangeliums Aand, og dog er det ikke saa underligt, naar vi betænke Fjendens Magt og de Tusinder af Snarer, som han lægger for de Uagtsomme, forat drage Folket bort fra Guds Ting. Desuagtet, naar vi betragte det store Formaal for vort Liv, vor Tilværelse her paa Jorden, at vi ere blevne hensatte her udtrykkelig forat erholde den Erfaring, ved hvilken vi kunne skjælne mellem Ret og Uret, mellem Godt og Ondt, mellem Lys og Mørke, og indvinde den Erfaring, som Englene have, som Guderne have, og som alle ophøjede Væsener have, og erindre, at vi ere stillede i Besiddelse af disse Principer, der kunne gjøre os vise til Salighed, at vi dog skulle nedlade os til de syndige Gjerninger og syndige Begjær, som Mange gjøre, er forunderligt og besynderligt.

Naar jeg tænker paa disse Ting, faar jeg et dybt Indtryk af den store Betydning af dette Liv og af at benytte de Privilegier, som Gud har tilstaaet os, til at berede vore Hjerter for en større Ophøjelse igjennem Guds Søns Evangelium, for en Ophøjelse i de tilkommende Verdener, en saadan, som vi ikke kunne erholde, medens vi ere iklædte dette kjødelige Tabernakel. Men dog kunne vi i dette Liv annamme Lidt efter Lidt og Mere og Mere og voxe i Naadens og Sandhedens Kundskab, indtil vore Sind ere istand til at fatte mange af Evighedens store Ting; og saaledes berede vore Hjerter ved at overkomme Synd og Menneskelighedens Svagheder for hin Ophøjelse, der allerede venter de Retfærdige.

Undertiden er jeg saa bevæget, at jeg revser Folket meget haardt, men jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, at jeg ikke har Revselse for Nogen, uden de fortjene det, og dersom jeg selv er skyldig i de samme Fejl, saa modtager jeg til mig selv en Del af den Irettesættelse, som jeg giver Andre. Men mine Følelser ere meget let bevægede; hvad jeg seer og hører, foraarsager mig ofte Sorg og Forundring, og jeg føler til at udbryde: „O Herre, hav Barmhjertighed med os, dit Folk.“ Hvor let er det ikke for os at forglemme Herren, som gjorde Forsoning vore Synder, og at afvige fra hans Veje, idet vi give efter for de falske Indflydelser, der bestandigen leder vore Sind til at lyste

efter denne Verdens Ting i deres fordærvede Tilstand. Alt dette er forunderligt for det Sind, der er opladt til at se og forstaa Guds Ting og Evighedens Ting, som de ere. Dersom vi besadde den Magt, den Indflydelse og en Del af den Standhaftighed, som tilhører Himlene, naar vi engang have annammet Sandheden, saa vilde der ingen Nødvendighed være for vor Revselse, der vilde ikke være nogen Nødvendighed for at blive kaldet paa til at afstaa fra denne eller hin Fejl og Uret; men Kjødets Skrøbelighed er saa stor, at vi vedvarende trænge til vor himmelske Faders Indflydelse og Paavirkning igjennem vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, for at holde os til Sandheden, paa det at vi ikke skulle falde bort derfra og sluttelig vandre ind i Verdens Mørke, forsagende Gud og den Tro, vi have annammet.

Det er forbavsende, at Menneskene gjøre saa, naar vi betragte Tingene, som de ere, og erfare vor himmelske Faders vedvarende Kjærlighed og Godhed ved atter at tale fra Himlene, aabenbarende sig og sit Evangelium til Menneskenes Børn, saavelsom alle de Ordinanser, Love, Regler og Anordninger, der tilhøre hans Hus, hvilke staa i Forbindelse med baade de Levendes og Dødes Frelse.

Hvorledes er det med mine Brødre og Søstre her? Ere de vaagne for det, der tilhører Gud? Dersom de ere, da behøve vi ikke at kalde paa dem fra Dag til Dag, fra Uge til Uge. Brødre, ville I udrække Eders Hænder og opføre disse Templer, disse Bygninger, hvori vi kunne indgaa og udføre Ordinanser for os selv og vore Forfædre, forberedende for Menneskens Søns Komme, der nu nærmer sig. Ville vi opbygge Guds Zion, førend vi indgaa til den tusindaarige Hvile, naar Ugudelighed vil blive borttaget fra Jorden? Da ville de Sidste-Dages Hellige være istand til at gaa frem uden at blive forfulgte af deres Fjender, og lagte Hindringer ivejen paa alle Sider af de forføreriske Aander, der uafladelig friste dem og lede dem bort fra Guds Ting til at følge de Ting, som tilhøre en falden Verden. Da ville de Hellige nyde det Privilegium uforstyrrede at bygge deres Templer, forløse deres Venner, og berede sig for den Tid, da Nationerne skulle komme i Guds, vor evige Faders Nærværelse og blive dømte efter deres Gjerninger. Der er nogle faa af Brødrene og Søstrene, der forstaa Tingene, som de ere, og som ere rede og villige til at hengive deres Tid og deres Midler til Menneskeslægtens Frelse. Dersom der skulde være nogle Hjerter eller Sjæle i denne Stad eller andetsteds, der med Frygt undre sig over, om vi ville blive tilintetgjorte eller ikke, eller om denne Kirke vil holde ud og blive den mægtige Magt paa Jorden, ifølge Guds Tjeneres Forudsigelser, saa vil jeg sige til alle saadanne skjælvende Sjæle: I behøve ikke at nære saadan Frygt. I behøve kun at have een Frygt, og det er med Hensyn til Eder selv, at I ikke skulle forlade det Lys, som Herren har meddelt Eder, og gaa til Mørket og vandre tilbage til denne Verdens elendige Forholde og atter falde i Begjær efter denne Verdens Ting i deres syndige Tilstand. Jorden og dens Fylde er Herrens, endog selve de Ting, som vi fristes til at begjære i sandselig Lyst, ere i og af sig selv rene og hellige, thi de ere Herrens, men vi ønske at besidde dem uretfærdigen og ikke ifølge Guds Vilje. Dette er den Synd, som er over Menneskene. Enhver Ting, som vi se, og som henhører til denne lille Jord, tilhører Herren, og det Hele vil blive givet til hans Hellige, og de ville eje det for bestandigt. Men for nærværende sukker Jorden under Synd som Følge af Menneskenes Børns Ugudelighed, og den længes efter at blive be-

friet saavel som de Hellige, som have sovet, og som Apostlen Johannes saa og hørte, da han var paa Øen Patmos som en Landsforvist. Hvornaar vil Jorden blive forløst, naar vil Jesus komme og modtage Kirken som en Brud, naar vil han komme og regjere som Konge over Nationerne, ligesom han nu regjerer som Konge over de Hellige, naar vil han banlyse Ugudelighed fra Jorden, og naar ville de Hellige have Kraft til at overvinde Synd?

Naar vi lære at hellige vore Hjerter til Herren, vor Gud. Saasnart som vi have lært at underordne vor personlige Vilje under hans Vilje, idet vi overvinde Synden i os selv, ville vi have Magt til at undertrykke Synden hos dem, som omgive os, og paa denne Maade vil den hele Jord blive forløst fra Ugudelighed. Den Forbandelse, der er kommet over Jorden formedelst Faldet, vil blive borttaget ved de Helliges Tro og Dyd. Naar vi blive helliggjorte i Sandheden, og vor Tro formedelst Guds Søns Evangelium bliver tilstrækkelig stærk, ville vi være istand til at bortfjerne de Torne og Tidsler, som gro omkring os, og at velsigne og hellige vore Agre og Haver, saa at de ville frembringe rigeligen de Frugter og Blomster, de Frugter og Sæd, som opholde Livet; og paa dette Princip vil, eftersom Retfærdighed udbreder sig, hele Jorden sluttelig blive forløst og helliget, naar alle Ting ville være, som de vare i Begyndelsen, da Herren fuldendte Jorden og erklærede Alt for at være „saare godt". Dette er Beskaffenheden af det store Sidste-Dages Værk, hvori vi ere beskjæftigede, og naar det ikke var for den tillidsfulde Forsikring, som vi have om med Held at fuldføre det, vilde jeg skjælve, og Frygt vilde maaske betage mit Hjerte.

Hvorfor har hele den kristne Verden saa travlt med Eders ydmyge Tjener? De sige, at Brigham Young er ikke værdig til at leve; at han ikke burde tillades at forblive paa Jorden. Vilde de borttage ham, dersom de havde Magt dertil? Ja, Mange, som kalde sig Kristne, vilde være med til denne Gjerning, og mange Andre vilde bifalde hans Død. Ikke Jordens Højsindede og Hæderlige og dem, som tjene Gud og Kristo; men den Skinhellige, Hykleren, den Slette og den Ugudelige vilde. Hvorfor? Simpelthen fordi de repræsentere deres Herre, Djævelen, som fører Strid imod Himlene, og deres Hjerter ere imod Gud og alle, som repræsentere ham. Denne Strid har stedse været til og vil stedse være det, indtil den store Slutningsscene. Dersom jeg kun havde min egen Visdom og Magt at stole paa i Forening med mine Medarbejderes, da kunde jeg vel have Grund til at skjælve og frygte. Men jeg forlader mig ikke paa menneskelig Visdom eller menneskelig Magt. Jeg indtager den Stilling, hvori Gud, vor himmelske Fader, har stillet mig, og medens jeg udfører de Pligter, som han har paalagt mig, idet jeg søger at opbygge hans Rige og stadfæste Retfærdighed paa Jorden, holdende Riget for ham og Kristi Slægt, skjælver jeg ikke, jeg frygter ikke, ejheller bryder jeg mig om Verdens Fornærmelser, thi Herren er mit Forsvar, mit Skjold og min Befrier. Men er det ikke lykkedes for nogle Ugudelige at borttage Andre fra Jorden? Jo, de dræbte Josef og Hyrum Smith, medens disse vare under Staten Illinois' givne Løfte om Beskyttelse; og ved Hauns Mill, Missouri, myrdede de omtrent atten af vore Brødre og Søstre, uskyldige Mænd, Kvinder og Børn, uden mindste Aarsag eller Opæggelse; og endnu mere, Udøverne af disse Mord bleve aldrig dragne til Ansvar, ja, Nationens Presse forfægtede endog „Mormonismens" Tilintetgjørelse ved dens Lederes Død, og al den Trøst, den offenlige Mening ydede deres berøvede

Familier saavel som Medlemmerne af Kirken, hvorover de præsiderede, var, at dette vilde gjøre Ende paa „Mormonismen". Men vil Herren overse og forglemme saadanne Forbrydelser? Nej, thi de Uskyldiges Blod raaber vedvarende til ham om Hævn, hvilken han vil udøve i hans egen belejlige Tid. Han har allerede begyndt at straffe denne Nation og givet Folket Tid til at tøve og overveje deres Handlinger, og dersom de ikke omvende sig ved at vende sig fra deres Fordærvelse og Ugudelighed, saa behøver han blot at sige til de Uskyldige og til de Sidste-Dages Hellige: „Vent lidt, vendt lidt, og deres Skaal vil være fyldt til Overmaal." Jeg har sagt til mine Brødre og Søstre, og jeg siger det nu: „Gaa til Jackson County og til Caldwell County, hvor mange af de Sidste-Dages Hellige have ladt deres Liv, og hvorfra de ere blevne drevne, gaa til Egnen ved Hauns Mill, hvor saa mange bleve dræbte, fordi de vare komne op til den vestlige Del af Missouri, og det blev sagt, at de vare „Mormoner", og I ville finde, at vi i alle vore Forfølgelser ikke have lidt saa meget som de, der øvede Dom over de Uskyldige. Dersom jeg blev spurgt idag, om vi som et Folk have lidt Forfølgelser, vilde jeg sige: „Nej, ingen værd at omtale." Dette har altid været Tilfældet med de Retfærdige, og vil ogsaa stedse være det. Thi naar deres Liv er taget for Evangeliets Skyld, gaa de til Faderen, til Paradisets Hvile, hvor de ere fri fra syndige og ugudelige Mænds Indflydelse og Magt. Men hvor forskjelligt med de Slette og Ugudelige! Naar de dø, er det blot en Begyndelse til Lidelser, der ikke kunne beskrives. Men vi have annammet nok til at vide, at de Ugudelige ere et Ris i Guds Haand til dermed at straffe hans Børn. Dersom I ikke vide dette, er det paa Tiden, at I burde lære det, thi det er saaledes, og dersom vi tugtes, sker det i et eller andet Øjemed, maaske for at bringe os til at indse vor Pligt, at vi kunne forstaa Guds Handlemaade med os. Men ere vi nogensinde blevne tilintetgjorte? Nej, ejheller vil Gud tillade, at vi blive det, saalænge vi ønske at være hans Tjenere og udføre det Værk, han har givet os at gjøre. Omendskjøndt det var nødvendigt, at Jesus skulde lide paa Korset for Verdens Synd, kan der dog siges om dem, som toge virksom Del deri, saavelsom dem, der bifaldt det i deres Hjerter: „Ve over dem, ved hvem denne Forargelse kom!" Mange af Profeterne have beseglet deres Vidnesbyrd med deres Blod, paa det at deres Testamente kunde udgaa med Kraft og ikke vende tomt tilbage. Som i fordums Dage, saa og i vore. Da Josef Smith beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, traadte hans Testamente fra det Øjeblik af i Kraft, og Ve over dem, som stride derimod. Hvad ville vi gjøre ved dem? Aldeles Intet, blot prædike Evangeliet. De kunne lyve om os, som de behage. Dersom vi troligen passe vore egne Anliggender, leve vor Religion, gjøre Godt til alle Mennesker, prædike Evangeliet til Jordens Nationer, indsamle de Oprigtige af Hjertet, opbygge og stadfæste Zion paa Jorden, sende Evangeliet til Israels Hus, og leve og tjene Gud i alle Ting, da vil Alt være vel med os, vi have da ingen Grund til den mindste Frygt. Naar Herren anseer det for nødvendigt, at hans Tjenere besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod, paa det at hans Ord kan blive bestyrket og af større Vægt paa Jorden, saa lad det være; de blive modtagne i Jehovahs Arme, de glæde sig i Selskab med dem, der vente taalmodigt, indtil Basunen lyder, naar de sovende Nationer ville vaagne og deres Legemer fremkomme og blive gjenforenede med deres Aander,

og de Trofaste indgaa til en Fylde af hans Herlighed. Med dem er Alt vel, er Alt ret.

Men leve vi vor Religion? Den eneste Frygt, jeg nærer, er, at vi ikke ere saa trofaste, som vi burde være. Vi give efter for Lidenskab og bukke under for Fristelse, medens vi burde leve, saa at Herren kan styrke sit Folks Stilling og formere de Retfærdige, hvor hurtigt og i hvad Grad er ikke for mig at sige. Men dersom de Sidste-Dages Hellige vare saa retfærdige og hellige, som vi ere istand til at blive ved at sætte i Udførelse de Lærdomme, vi have erholdt, er jeg vis paa, at Herren kunde paaskynde Værket, og han vilde forkorte det i Retfærdighed, og det vilde blive udført meget hurtigere, end han kan under vor nærværende Tilstand. Folkets Handlinger og Tilstand her paa Jorden maa tages i Betragtning, de bringes i Erindring for Guds Throne, thi han fordrer af sit Folk, at de skulle virke med ham i alle Ting henhørende til Opbyggelsen af hans Rige paa Jorden. Men hans Naade er altid rede, hans Naade venter altid, og det Lys, som Jesus bragte til Verden, er altid med Folket, lærende dem det Rette fra det Urette. Han er Verdens Lys, der oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden, og hvis der lyttedes til hans Aands Hvisken og dens Paamindelser, og de bleve efterfulgte og adlydte, vilde alle Mennesker overalt voxe i Sandheden mere end nu vi, Sidste-Dages Hellige, gjøre. Det er en Kilde til Bedrøvelse at vide, at Mænd og Kvinder, som have været i denne Kirke fra tyve til fyrretyve Aar, skulle endnu være Kjødets Svagheder saa meget undergivne. Hvad seer jeg? Dersom jeg ikke seer det med mine egne Ojne, hører jeg det af dem, som gjøre. Mænd, som ofte have staaet længe i Kirken, drikke lidt, bande lidt, ryge eller skraa lidt og tilfredsstille deres Tilbøjeligheder til de Ting, som Herren har advaret os imod, og hvilke han har sagt ere ikke gode for Menneskene. De kunne ogsaa undertiden spilde deres Tid med at vandre omkring i disse Bjerge, søgende efter Guld og Sølv; de kunne blande sig med og omgaaes dem, hvis Liv og Levnet er en Lastens og Umoralitetens Historie, og som ere rede til at stride imod Gud og besmitte hans Tjeneres Karakter. Kunne Guds Hellige, Israels Ældste, som ere iklædte deres hellige Kaldelses Aand og Kraft, som have i sig det evige Livs Gave, kunne de gjøre sig skyldige i saadanne Ting og have Guds Bifald og Velbehagelighed over sig? Nej, de kunne ikke; og jeg siger, Skam over saadanne Mænd, de ere en Vanære for dem selv, og deres Handlinger ere en Vanære til Navnet Hellig. Det er ligesaavel som for Brødrene ogsaa en Vanære for Søstrene, der attraa og tørste efter denne Verdens tomme Sæder og Moder og taabelige Skikke. Hold op med at efterligne og tage dem til Mønstre, som ikke kjende Gud. Hvorledes vilde saadan Opførsel stemme med de hellige Engles Samtale og Adfærd, hvilke vi forvente at møde? Vilde de ønske at antage den ugudelige Verdens Moder og Sædvaner? Nej, de have højere Formaal og helligere Tragten, de leve over Forfængelighed, saa skulde de Sidste-Dages Hellige. Vore Hjerter skulde være rene og nære saadanne Tanker, som ere velbehagelige, kydske og rosværdige for ham. Dette er den Retning i Livet, som Herren ønsker og forventer os at tage.

Jeg har mange Betragtninger desangaaende, i Særdeleshed naar jeg er alene, da taler jeg med mig selv om disse evige Gjenstande, som de Retfærdige, de Forfængelige og de, som blot ere optagne af denne Verdens Ting, aldrig tænke paa. Tænk paa det himmelske Samfund, deres

Samtale og Adfærd, betænk hellige Væseners Herlighed og Storhed i Karakter; overvej Evighedens Udstrækning og Livet, som ligger for os, og hvor ubetydelig forekommer os da ikke denne Verden, som den nu er. Desuagtet i vor dødelige og faldne Tilstand gjør denne guddommelige Indflydelse sig mere eller mindre gjældende hos os, og dersom vi ville bevare os selv til at opnaa at komme i Nærværelse af de Hellige fra Himlen og glæde os i vor Tilværelse, da maa vi trofast holde fast ved og praktisere det evige Livs Principer, og naar vi gjøre saaledes, vil han for vor Glæde, Tilfredshed og Velfærd skjænke os alle nødvendige Ting henhørende til dette Liv.

Frygter ikke med Hensyn til denne Kirkes og Riges Fremgang og Held. Frygter for, at I ikke skulle blive regnet værdige til at blive talte iblandt de Helliggjorte, naar Jesus kommer forat samle sine Juveler; frygter mere for, at I skulle være i samme Tilstand som de fem daarlige Jomfruer, hvis Lamper vare udslukte, og som vare uforberedte til at møde Brudgommen, fordi de ingen Olie havde. Erindrer, Sidste-Dages Hellige, der var fem vise og fem daarlige, en lige Deling, og dog vare de alle Jomfruer. Denne Lignelse er en meget passende og har ligefrem Hentydning til os som Sidste-Dages Hellige. De Vise iblandt os ville give Agt, ville lytte til Guds Tjeneres Lærdomme og Raad, ville tage Kristus til Mønster og tørste efter guddommelige Ting, og vore Lamper ville blive ordnede og brænde; og vi ville være beredte til at møde Brudgommen, naar han kommer, og de, der ere rede, ville indgaa med ham til Bryllupet, og om Døren vil blive lukket for dem, som ikke ere saa godt beredte, eller ikke, er en Ting, som ene tilhører og beror paa ham, og han kan gjøre efter sit Velbehag. Jeg ønsker at have Olie paa min Lampe, saa at i det Tilfælde, at jeg paa Grund af Kjødets Skrøbelighed skulde slumre lidt, naar jeg vaagnede kunde have min Lampe rede til at brænde. Dette er uden Tvivl Eders Attraa. Lev da derfor; blander ikke Eders Stemmer med de Ugudeliges, søger ikke efter denne Verdens bedrageriske Ting i deres nuværende Tilstand. Men vil ikke Herren give Jorden og dens Rigdomme til de Hellige? Jo, dette er Forjættelsen, og han har talet det ved mange af hans Profeters Ord. Men naar vil denne Arvelod blive overgivet i hans Folks Hænder? Naar vi have helliggjort vore Hjerter for Herren, helliggjort vort Legeme og Sjæl i Sandheden, og vi blive rene og hellige, fri for Egennytte og fra enhver Synd, og indtil vi have naaet denne Grad af Fuldkommenhed, behøve vi aldrig at forvente, at disse Ting ville blive overdragne til os, thi det vil ikke ske. Naar Herredømmet overgives til de Hellige, vil det være for deres Retfærdighed, fordi de ville dømme som Englene og som Guderne og ikke som de Ugudelige gjøre for nærværende, der ikke bekymre sig om Sandhed eller Barmhjertighed, Kjærlighed eller Venlighed, men dømme ifølge deres Hjerters Ugudelighed. Jeg er meget taknemlig, at det ikke er vor Bestilling i vor nærværende Tilstand at dømme Verden; dersom det var, vilde vi ruinere Alt. Vi have ikke tilstrækkelig Visdom, vore Sind ere ikke fyldte med Guds Kundskab og Kraft, Aanden maa kæmpe med Kjødet lidt mere, indtil den er heldig i at overvinde sine Lidenskaber, indtil hele Sjælen er bragt i fuldkommen Harmoni med Guds Sind og Vilje. Og vi maa altsaa opnaa den Fuldkommenhed, som Gud besidder ved at være istand til at skue ind i Evigheden og at vide og kjende for vist Følgerne af vore Handlinger i en fjern Fremtid, ja endog i Evig-

heden, forend vi ville være istand til at dømme.

Lad os leve, saa at vi kunne være rede for enhver Tilskikkelse af Forsynet. Der siges, at han vil komme som en Tyv om Natten. Vi burde derfor hellere være paa vor Vagt, ventende med Redebonhed, end at udsætte Tiden, thi maaske kunde vi udsætte det, indtil det var for silde.

Jeg har Noget at sige til de Sidste-Dages Hellige om deres timelige Anliggender, hvorledes vi skulle leve i timelig Henseende, tage Vare paa det, som betroes til vor Omsorg, og bruge det til Fordel for os selv og Andre, hvilket jeg vil fortælle Eder ved en eller anden fremtidig Lejlighed.

Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Kommer til Jesus!

De kristne Sekters Halstarrighed er i Sandhed vidunderlig, og deres tilsyneladende forsætlige Uvidenhed overgaar næsten alt Begreb; de have alle mulige Lettelser forat komme til at forstaa, al den Lejlighed, der kan forlanges, er indenfor deres Rækkeevne, men Lænkerne af Troessætninger, Skik og Sekt synes at rasle med saadan Støj, at de ikke høre „den venlige Stemme, om den end taler viseligen." Det synes, at medens Mange bekjende at annamme Jesus, gjøre de saa i en meget begrændset Grad, stykkevis, og med meget Forbehold. Han er maaske blevet døbt, siges der, men saa —; han har maaske indskærpet Daab baade ved Lærdom og Exempel, men I veed —; hans Disciple have maaske nok efterfulgt baade Forskrift og Exempel, men vi —. Nu, dette synes at være selve Sekterianismens Hjørnesten, og er i Sandhed en Forhaanelse mod Frelserens Karakter og Intelligents. Dersom det nye Testamente maa troes; han er Alt — eller Intet; han var udsendt — eller han talte ikke Sandhed; og dem, som annamme ham og hans System, maa gjøre saa uden Forbehold, uden Spørgsmaal eller Tvetydighed. Den Ret er endnu ikke blevet udstrakt til hans Efterfølgere at vælge hvilke af hans Lærdomme eller Principer de skulle antage eller forkaste; hans Lærdom er absolut, han er „Vejen, Sandheden og Livet," og „Ingen kommer til Faderen uden ved ham," det er ad den Vej han kom; Lydighed i Enkelthederne er, hvad han forventer og er, hvad han fordrer.

Menneskene kunne i Udøvelsen af deres Handlefrihed have tildels Jesus og tildels Wesley, tildels Jesus og tildels Kalvin, eller tildels hvilkensomhelst Sekt eller Navn; de kunne i Kraft af samme forblande Begreberne af alle disse eller forkaste det Alt; de kunne annamme tildels Tradition og tildels Aabenbaring, tildels Skriften og tildels dens forskjellige Udlægning, tildels Guds Sandheder og tildels Menneskenes Meninger, men Rimelighed og Fornuft fordrer, at dette afsløres, forstaaes klart og tydeligt og fremstilles for hvad det er, nemlig en fordærvet og forvansket Sammenstilling af uinspirerede Mænd; som der blev sagt i fordums Dage: „Dersom Herren er Gud, da tjen ham; men om Baal er, tjen da ham"; og „Ingen kan tjene to Herrer, thi han vil enten elske den ene og hade den anden, eller holde sig

til den ene og foragte den anden." (Math. 6, 24.) Bliver ikke dette nøjagtigt opfyldt af Sekterne i Kristenheden? De sige Alle at tro paa Jesus, at tjene Jesus, at forkynde Jesus, men nøjere Undersøgelse viser, at de foretrække at tjene en Sekt, og enhver saakaldet Jesu Tjener forventes som en ham først og fremmest paahvilende Pligt at forkynde hans Partis og Kirkes Lærdomme, at udlægge og fortolke Jesu Ord og Handlinger ifølge den Sekt, han repræsenterer, nej endnu mere, de bestemte Vedtægter for de fleste Organisationer og de fleste Kirkers Regler forbyde udtrykkelig Forkyndelsen af hvilkensomhelst Lærdom (hvor bibelsk den end er), som ikke er indbefattet i og betragtes som deres særlige Tro og Læresætninger. En ny Udlægning af Skriften, en Aabenbaring, forklarende, bringende enkelte Dele deraf i Samklang eller belysende mørke Steder, vilde øjeblikkelig blive forkastet og med saameget desto større Redebonhed, dersom den erklæredes som Følge af Inspiration; og en inspireret Mand i vor Tid, Oplysningens Tidsalder — det vilde være en Fornærmelse mod enhver Kirke at fremsætte Nødvendigheden eller Fordelene af umiddelbar Aabenbaring nu.

Nu, vi have ingen Strid med Sektererne i denne eller nogen anden Retning, men naar man betræder deres Kirker og Kapeller, besøger deres „Opvækkelses" Forsamlinger og lytter til deres Lærere, indbydes man altid til at „komme til Jesus", „kommer til Jesus — netop nu." Vel, hvorledes skulle vi komme til Jesus, naar skulle vi komme og hvor? „O kommer til Jesus," „han vil frelse Eder," „tro blot og I ville blive frelste." Ja, hvormeget? hvor langt ere vi komne, naar vi tro, og hvor vidt strækker sig vor Frelse? er det en større Frelse, end Djævlene erholde? thi ogsaa de „tro og skjælve" (Jak. 2, 19). Af hvad Værd er denne Tro, medmindre den fører til Handling og opvækker til Liv og bringer Opmærksomhed? Naar den gjør dette, da er Tro Noget værd, men er denne værdifulde Tro prøvende og søgende eller snarere, dersom den hviler paa Jesus, vil den da ikke spørge: „Herre, hvad ønsker Du, at jeg skal gjøre?" eller „hvad skulle vi gjøre forat blive frelste?" og Svaret er: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." (Ap. Gj. 2, 38.) Er det antageligt, at en Mand, der føler Overbevisningens Aand og indseer sin Trang til en Frelser, vilde gaa paa Akkord, vilde sige: „Vel, jeg veed ikke, hvad jeg skal sige om Daaben", eller „jeg er vis paa, at den ikke er nødvendig"; eller dersom han bestemte sig til denne Ordinanse, at da Præsten skulde spørge ham om, *hvorledes* han ønskede at døbes, enten ved „Bestænkelse, Overøselse eller Neddyppelse", han kunde have sit Valg, „Evangeliet er et bekvemt og forekommende System," Menneskene kunne faa det paa deres egen Maade; er det ikke sandsynligt, at hans Overbevisning vilde forsvinde som en Drøm? Dette kan maaske synes latterligt, men det er desuagtet, hvad der praktiseres af den kristne Verden, sekteriske Kirker og ubemyndigede Lærere.

Nogle kunne spørge: „Men hvorfor altid tale om Daab?" Simpelthen forat være ret; dette er et af de første „Principer" i Evangeliet (Hebr. 5, 19), og ved al Fremadskriden er det nødvendigt, at Begyndelsen er rigtig. Hvad vilde man tænke om en Mand, der forventede at forstaa engelsk Literatur, som kun kjendte nogle Bogstaver i Alfabetet, men Intet kjendte til den fremadskridende Sammensætning, ved hvilken Bogstaver blive Ord, Ord til Sætninger og Sætninger til Bøger; eller

Intet kjendte til de første Grundsætninger i Mathematiken og vilde mestre Euclid og løse hin Videnskabs Problemer? Saaledes ogsaa i det religiøse Liv, i Evangeliet, det er umuligt at fatte dets Aand, at nyde dets rette Frugter uden ved rette Midler, ved Efterfølgelse i Enkeltheder. „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Himmeriges Rige" (Joh. 3, 5). Vidste nu Jesus eller de sekteriske Kirker og sekteriske Gejstlige bedst? Dersom de komme til den Slutning, at Jesus vidste og veed bedst, og ere villige til og lade sig døbe, er der flere Lærdomme i Behold for dem, flere end de forvente. Men vi maa først henvise den religiøse Verden til Daaben, der synes at være den første Ordinance eller Princip, som de overse eller forvanske, og indtil de erklære sig i ligefrem Modstrid til Jesus, til hans Exempel, til hans Lærdomme, til hans Befalinger, til den oprindelige Kirkes og Apostlenes Praxis, føle vi tilskyndede til at følge dem paa alle de mange Stier af Vildfarelse og det Frafald, de lægge for Dagen paa alle Sider.

Og vi ønske at høre mindre af dette „Kommer til Jesus" end nu, det er blevet utaaleligt, fordi det hver Dag skaber en ny Klasse af Vantroende, i Almindelighed og Enkelthed, Mennesker, hvis Blod vil komme paa Kirkernes Klædebon, og som de ville have til at udsone i en ikke fjern Fremtid. „Derfor hvo, som løser eet af disse mindste Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige." (Math. 5, 19). Naar Kirkerne opfatte Jesu Stilling og Fordringer, ville de have mindre at sige og mere at gjøre, de ville da indse Vægten af hint Skriftsted, der siger: „Hver den, som hører disse mine Ord og g j ø r e f t e r d e m, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe; og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe. Og hver, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand; og en Skylregn nedfaldt, Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort." (Math. 7, 24—27.) Det er vigtigt at henlede Kirkernes og deres Efterfølgeres Opmærksomhed paa deres Urimeligheder, deres falske Stilling, deres skjæbnesvangre Vildfarelser; det er usandsynligt, at de ville omvende sig, „men dette er en Dag for Advarsel om end ej for mange Ord," og det er i de kristne Kirker, i deres Læresætninger og hos deres Gejstlige, at der findes den stærkeste Modstrid mod Kristi System, Lærdomme og Lærere; de ere praktiske Apostater, Ophavsmænd til Vantro, Fornægtere af Frelseren og hans Evangeliums Fjender. Det var ønskeligt, at det var anderledes, at de vare Sandhedens Forkæmpere og Frelsens Budbringere og Forkyndere til en falden Verden, da vilde i Sandhed Jesus, som „lærte Lydighed af det, han led," vedblive at være „Aarsag til evig Frelse, til alle dem, som ham lyde." (Hebr. 5, 9).

Mill. Star.

Emigrationen. Ifølge Underretning fra Liverpool er Emigrationens Afgang herfra paa Grund af Dampskibsarrangementer blevet udsat saaledes, at den istedetfor den 6te vil finde Sted Torsdagen den 13de September.

Vi bringe herved til de Helliges Kundskab, at der afgaar et Kompagni fra Li-

verpool den 17de Oktober, saa at dersom der skulde findes Enkelte, som paa Grund af forskjellige Omstændigheder ikke kunne afgaa med det nu først afgaaende Kompagni, saa kunne de faa Lejlighed til at afgaa med ovennævnte engelske, sidste Kompagni. Nærmere Oplysninger desangaaende kunne senere erholdes paa dette Kontor.

Emigranterne ankom til Salt Lake City den 15de Juli om Eftermiddagen. Alt vel.

Sammenkomst med Brigham Young.

(Fra „New York Herald“, den 6te Maj.)

(Sluttet.)

Brigham Young: Det mest tilfredsstillende Bevis for, at en saadan Paastand er usand, vilde være at besøge enten Dag- eller Søndagsskoler. Betragt een særlig Virkning deraf — se hvorledes det hjælper barnefødende Kvinder. En frugtsommelig Kvinde burde ikke have Samleje med sin Mand, ejheller burde hun udtømme sin Kraft paa nogen anden Maade. Denne Ægteskabsorden er, naar den gjennemføres ifølge dens Følge, den højeste Ægteskabsorden. Videnskabsmænd, som have besøgt os, sige, at dersom vi trolig efterfølge vor Ægteskabsorden, kan der ikke være nogen Tvivl om, at vi kunne have den bedste Folkerace paa Jorden. Vi tro ogsaa, at Alle bør lære at arbejde og være virksomme; og at enhver Mand og Kvinde bør have en Lejlighed til at udvikle sig saavel aandeligt som legemligt. I Verdens nuværende Tilstand er dette Privilegium kun tilstaaet nogle Faa.

Korrespondenten: Veed De Noget om Oprindelsen til, hvad der kaldes Spauldings Fortælling, som siges i Virkeligheden at være Oprindelsen til Mormons Bog?

Brigham Young: Jeg vil fortælle Dem Alt, hvad jeg veed derom. Josef Smith og jeg bleve fødte i samme Stat, og omendskjøndt ubekjendte boede vi dog nær hinanden. Og Aar før jeg blev „Mormon“, læste jeg i Aviserne, førend der opstod Forfølgelse imod ham, at en ung Mand ved Navn Josef Smith, boende nær Palmyra, fik aabenbaret af en Engel, hvor der var skjult en Optegnelse af vort Lands Urbeboere. Og hvo veed (sagdes der) om ikke Indianerne ville have en Bibel ligesaavel som Jøderne i Palæstina? Dette var i 1819, længe førend Spauldingshistorien opkom, der saa ofte er blevet bevist at være falsk, og elleve Aar førend Kirken blev organiseret.

Korrespondenten: Folk i Østen ere begjærlige efter at vide Noget om, hvorledes Kvinderne komme ud af det sammen i Polygami.

Brigham Young: Det er Noget, som ikke vedkommer dem, ikke mere end det vedkommer os at spørge om, hvorledes de forliges. Jeg har været en Beskytter af Dyd alle mit Livs Dage.

Korrespondenten: Hvorledes kunne Kvinderne i deres Hjerter samtykke i at dele den samme Ægtefælle?

Brigham Young: Vi tro, at den flertallige Ægteskabsorden er sand, og Sandheden er ligesaa anvendelig for Kvinden som for Manden. Jeg tør sige, at der er Mænd idag, som ønske, at de havde en anden Hustru, og der er ugifte Kvinder, som ønske, at de vare gifte med

en saadan Mand. Dette er uden Hensyn til Religion. Og dersom Landets Love ikke forhindrede Mænd fra at ægte mere end een Hustru, saa vilde der ikke den Dag idag være saa mange gamle Piger i Staten Massachusetts. Flerkoneri taler til vore ædleste Følelser, fordi vi betragte det som et guddommeligt Princip. Det er ikke for nogen sandselig Tilfredsstillelse, dersom det var, behøvede vi ikke at paadrage os den Udgift at underholde og opdrage flere Familier, thi vi kunde da antage den billigere og mere populære Maade. Det er den højeste Grad af selskabelig og moralsk Samfund og vil tidligere eller senere blive anerkjendt som saadan.

Bøn.

Bøn, hvad er det? Den blotte Form af at knæle ned og gjentage Noget, som man har sagt over et hundrede Gange; medens Sindet hele Tiden er optaget af noget andet, en eller anden Fornøjelse, som man har havt eller vil faa, eller noget Uvedkommende for det, hvormed man er beskjæftiget; er dette Bøn? Nej, dette er Bespottelse. Poeten siger: „Bøn er Sjælens oprigtige Begjær, ytret eller ufremsagt," da naar vi bede, maa vi være oprigtige og bede om Ting, som vi behøve. Vi kunne i faa Ord bede om alle de Velsignelser, vi behøve, og takke Gud for Evangeliets Velsignelser og alle andre Ting. Der er Intet mere rent og himmelsk end en Bøn, naar den kommer fra et oprigtigt og angerfuldt Hjerte. Naar vi føle mismodige eller nedslagne, burde vi gaa til vor himmelske Fader og bede om Styrke til at overvinde alle Fristelser og udholde alle Prøvelser, og naar vi bede i Tro og ikke tvivlende, kunne vi være visse paa at erholde det, som vil være for vort sande Gavn, thi Jesus sagde: „Beder og I skulle faa." Vi behøve ikke altid at gaa til vort Værelse for at bede, vi kunne bede i vort Hjerte ligesaa alvorligt, dersom vi ere ydmyge og leve et rent Levnet. Jesus sagde: „Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse." Hvor nødvendigt er det ikke, at vi skulle gjøre saa, thi der bliver lagt mange Snarer for at lede os paa Afveje, men dersom vi beholde en bønfuld Aand, ville vi være visse paa at sejre over dem. Det er ved Bøn, at vi erholde Evangeliets Gaver og Velsignelser. Det er ved Bøn, at vi erholde Kundskab, om vi ere paa rette Vej eller ikke. Det er ved Bøn, at vi blive dygtiggjorte til at være trofaste. Lad os da være varagtige i Bøn og bede vor Frelser, som satte os et Exempel i Bøn, at lære os at nærme os Gud i Ydmyghed og Tro.

„Womans Exponent."

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Sluttet.)

Aarstiden var i 1848 meget tør, Vejene vare støvede og Græs knapt. Kjøretøjerne i Kompagnierne vare svært læssede, og som Følge heraf var Rejsen langsom og kjedelig. 63 Dage medgik til at rejse fra Elkhorn Floden til det

sidste Vadested af Sweetwater efter en gjennemsnitlig Maalestok af 12 Mile pr. Dag, idet Kompagnierne hvilede 22 Dage, Søndage iberegnede, for at styrke Kvæget. Tabet af Kvæg paa Vejen var betydeligt; og det er en Kjendsgjerning værd at lægge Mærke til, at Procentantallet af Døde iblandt Kvæget paa Sletterne har været meget større i Vogntog, ved hvilke der anvendtes Kvæg fra Staterne, end i dem, ved hvilke der anvendtes Kvæg, opfødt i disse Dale. Vognkompagnier ere i flere Aar blevne sendte herfra forat hjælpe de Fattige op. Paa Rejsen frem og tilbage har Kvæget tilbagelagt henimod to Tusind Mile, og dog har Tabet været meget ringe. De ere vante til den Slags Føde, der forefindes paa Sletterne og ville ikke æde giftige Græsarter eller drikke Alkali Vand, som meget af Kvæget opfødt i Staterne gjør.

Præsident Youngs Kompagni blev delt i fire Afdelinger paa den 16de Juli for større Bekvemmelighed paa Rejsen, og omtrent til samme Tid blev Br. Kimballs Kompagni delt. At rejse i smaa Kompagnier var meget bedre for Kvæget, hvor Græs var knapt, og tillige meget behageligere for Folkene, thi Støvet, som rejstes af et stort Kompagni paa flere hundrede Vogne, var meget ubehageligt og generende.

Frygtende for, at Dr. Richards og Amasa Lymans Kompagni skulde have Mangel paa Trækdyr, sendte Præsidenterne Young og Kimball Breve til dem med Ilbud, raadende dem til, dersom de besværedes af Mangel paa Kvæg, at holde deres Kompagnier sammen og vedblive at bevæge sig fremad, indtil de kom vest for South Pass, og at sende Besked om, hvorledes deres Omstændigheder vare, og hvad Hjælp de behøvede. De forventede at sende dem al den Understøttelse, de behøvede, fra Dalen.

Kompagnierne bagved holdtes vel underrettede om deres Fremskridt, som vare iforvejen, ved Meddelelser, som efterlodes paa Vejen. Undertiden blev der skrevet en Kopi af Lejrjournalen og anbragt i en Kløft af et eller andet Træ paa et fremtrædende, iøjnefaldende Sted, undertiden paa en Stang stukket i Jorden; men naarsomhelst en stor Bøffelpandeskal eller andet passende Ben fandtes nær Vejen, bleve Blyanter tagne i Brug og nogle Enkeltheder nedskrevne derpaa. Paa denne Maade blev megen Underretning meddelt dem bagved; meget faa Kudske, som havde Blyanter, passerede nogensinde forbi gode, hvide Ben, skikkede til at skrive paa, uden at tage dem op eller standse for at skrive Noget paa dem. I hine Dage vare Bøflerne meget talrigere paa Sletterne, og deres Ben laa i Overflod spredte paa Jorden.

Det første af Præsident Youngs Kompagnier ankom i Salt Lake City den 20de September, og Præsident Kimballs nogte faa Dage senere. I det første Kompagni druknede en Dreng i Elkhornfloden, et Barn paa 34 Dage og en Kone paa 45 Aar døde, og to Personer fik deres Ben brækkede. Nogle andre smaa Hændelser indtraf ligeledes. Flere Børn døde paa Vejen. I det sidste Kompagni kom en Pige paa sex Aar afdage, og en Kone paa 28 Aar døde, og adskillige Børn fødtes. Folkets Helbred var mærkværdig god, og intet bedre Argument til Fordel for simpel, ja endog knap Levemaade og Bevægelse i det Frie kan fremføres end den udmærkede Helbred, som de Hellige nøde paa Rejsen over Sletterne i hine Aar og ved den første Bebyggelse af Dalen. Der var kun meget ringe Afverling i Fødemidler, og Rationen var lille, Folket boede i Telte, og en godt overdækket Vogn som Soveværelse var en Luxus, som Mange ikke havde, dog var god Helbred og Livskraft almindelig fremherskende.

Forspænd og Vogne sendtes tilbage under Anførsel af Jedediah M. Grant for at understøtte Willard Richards og Amasa Lymans Kompagni. Det første af disse Kompagnier ankom til Saltsødalen den 10de Oktober, det andet den 19de

Kirkens første Præsidentskab blev med Glæde modtaget af Folket, som var Beboere af Dalen. De frydede sig over Herrens vidunderlige Omsorg og beskyttende Naade, der havde været over dem fra den Tid, de forlode Illinois. Herren havde velsignet dem i Ørkenen; han havde fødet dem, forløst dem fra de mange Farer, hvorfor de vare udsatte, og efterat være forulempede og forstyrrede af Pøbelhobe, kunde de vurdere den Sikkerhed, de nu kunde glæde sig ved. Deres Erfaringer lærte dem at være ydmyge. De vare ikke opløftede over hinanden ved, at den Ene var rigere end den Anden, thi de vare næsten lige i timelige Omstændigheder, og dette bragte dem til at føle mere lige i himmelske Ting. Ingen kunde føle stolt, fordi han havde et bedre Hus, finere Møblement, mere moderne Klædebragt eller en større Mangfoldighed af Fødemidler eller nogen af disse Ting, af hvilke Menneskene ere tilbøjelige til at føle stolte; thi der var kun lidt Forskjel paa Huset, Møblementet, Klædebragten eller Levemaaden hos Folket paa hin Tid. De vare, hvad vi nu vilde kalde meget fattige; men de vare et Folk velsignet af Herren og vare lykkelige; de vare lydige til Raad, taalmodige og langmodige. Deres Hjerter vare bløde, og Guds Tjeneres Ord havde Indflydelse hos dem, thi deres Erfaringer af Herrens Godhed vare for friske til at forglemme, at der kun var Sikkerhed i fuldkommen Lydighed. Tyvagtighed, Profanation og Trætte var næsten ukjendt iblandt dem. Dersom der var Misforstaaelser, bleve de afgjorte eller fjernede ved Lærerne, Biskopperne eller Højraadet.

Vi ville hermed afslutte „Lidt af vor Kirkes Historie", der nu er bragt frem til de Helliges Besættelse af Saltsødalen, og ville optage „Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb" ved Edward W. Tullidge, der begynder med de Helliges Udvandring fra Nauvoo og paa en interessant Maade af en Udenforstaaende beskriver de mange prøvende Scener, der vederføres de Hellige, med hvis Historie Præs. Brigham Young er saa nøje forbunden.

Danmarks Agerbrug.

Fra det statistiske Bureau er der udgivet en foreløbig Beretning om Resultaterne af den i Aaret 1876 den 17de Juli foretagne Undersøgelse om Arealets Benyttelse, Udsædens Størrelse m. M. Det fremgaar heraf, at af Danmarks samlede Areal var i Sommeren 1876 beplantet 220 Kv.-Mil eller 31,7 pCt., anvendt til Græsning, Brak, Eng 270 Kv.-Mil eller 38,9 pCt. og bevoxet med Skov 30 Kv.-Mil eller 4,3 pCt. Under Kultur var altsaa ialt 520 Kv.-Mil eller 74,9 pCt. Den øvrige Del af Arealet, 25,1 pCt., laa enten udyrket hen som Heder, Moser og Kjær, Sandflugtsstrækninger o. L. eller var optagen af Indsøer og Vandløb, eller anvendtes til Veje, Gader, Byggepladse o. L. Siden den sidst foretagne Undersøgelse for fem Aar siden er det kultiverede Areal voxet med c. 20 Kv.-

Mil eller med et Areal, der i Størrelse svarer omtrent til Øen Lolland; i det foregaaende Femaar var Tilvæxten omtrent ligesaa stor. Af det besaaede og beplantede Areal paa 220 Kv.-Mil eller 2,202,000 Tdr. Land fandtes paa Øerne 1,041,000 Tdr. Land, i Jylland 1,161,000 Tdr. Land. Af det besaaede Areal anvendtes 5,1 pCt. til Hvede, 20,9 pCt. til Rug, 25,4 pCt. til Byg, 31,3 pCt. til Havre, 1,8 pCt. til Boghvede, 3 pCt. til Ærter, 4 pCt. til Blandsæd til Modenhed, 2 pCt. til Blandsæd til Grøntfoder, 3 pCt. til Kartofler, 0,8 pCt. til andre Rodfrugter, 0,1 pCt. til Raps, 0,4 pCt. til andre Handelsplanter og 1,7 pCt. til Have. Udlagt med Kløver eller Græsfrø var et Areal af 492,000 Tdr. Land. Sammenligner man dette Resultat med Tilstanden fem Aar tidligere, sees det, at Arealerne med Hvede ere forøgede med 8,9 pCt., Arealerne med Boghvede med 9,8 pCt., Arealerne med Blandsæd til Modenhed med 50 pCt., Arealerne med Blandsæd til Grøntfoder med 9,5 pCt., Arealerne med andre Rodfrugter med 66,9 pCt. Derimod ere Arealerne med Raps aftagne med 67,7 pCt., Arealerne med andre Handelsplanter med 27,2 pCt. og Arealerne med Kartofler med 1,6 pCt. Arealerne med Rug, Byg, Havre og Ærter ere tiltagne med fra 1 til 3 pCt. Af Græsningsarealet, der udgjorde 270 Kv.-Mil eller 2,704,000 Tdr. Land, fandtes 922,000 Tdr. Land paa Øerne og 1,732,000 Tdr. Land i Jylland. Samtidig med Undersøgelsen om Arealets Anvendelse er der tillige søgt Oplysning om Dræningens Udbredelse. I 1866 var der drænet 176,000 Tdr. Land, i 1871 364,000 Tdr. Land og i 1876 645,000 Tdr. Land. Det drænede Areal viser sig derefter at være blevet omtrent fordoblet hvert femte Aar.

Poesi.

Afskedssang til Emigranterne.

Mel.: „Du Land, som har baaret min Vugge engang."

Farvel da I Kjære, som nu drage vid
Til Zion, vort elskede Hjem,
Farvel da, vi skilles jo kun for en Tid,
Med Gud drag ad Vejen kun frem;
Thi snart skal I lande paa elskede Kyst,
Hvor Freden og Glæden den bor;
Der kan I udtale af fuldeste Bryst,
Hvad ret I af Hjertet nu tror.
Lev vel, drag bort med Fred nu til Zion,
vort elskte Hjem.

Med Taarer vi skilles, det er ej af Sorg
Vi græde, thi ogsaa vi veed,
At Glæden kan græde, nej, Gud er vor Borg,
Han skjænker os Lise og Fred;
Vi sørge, fordi vi tilbage skal staa
I Babels, den syndige Stad,
Forløsningens Time vil og for os slaa,
O, da bli'er af Hjertet vi glad.
Saa glad, saa glad, naar først vi se Zion,
Guds elskte Stad.

Til Bjergenes Dale gaa frejdig kun op,
I Sandhed har i Eders Skjold,
Knæl ydmyg for Herren paa Bjergenes Top,
De staa jo for Dalen som Vold,
Naar Solen sig hæver bag Bjergenes Tind,
Og Skabningen vaagner paany,
Da tak Eders Skaber saa ydmygt i Sind,
Fordi han lod Dagen fremgry.
Fremgry, fremgry, med Lyset om Sandhed
til evig Tid.

Farvel da hver Broder og Søster saa kjær,
Os alle forener et Baand,
Guds Fred med jer alle da fjern og nær
Vi ledes af Herrens, Guds, Aand;
Den fører jer til det forjættede Land
For Herren at dyrke i Tro;
Den styrke os vil i vor Prøvetilstand,
Og naar vi i Zion skal bo.
Farvel, Levvel, vi sees snart i Zion, det
er jo vort Haab.

O Brødre fra Zion, Gud skjærm Eders Vej
Henover det stormfulde Dyb;
I drage nu hjem, men vi glemme jer ej,
I Minder saa kjære os gav.
De Rod jo har fæstet i Hjerternes Dyb,
De skjænke os Tillid og Haab,
Gud Fader jo skjærmer det mindste Smaakryb,
Han ogsaa vil høre vort Raab.
Hav Tak, hav Tak for Ordet, I talte,
Gud sign jer Flid.
Laura Andersen.

Blandinger.

Fra Krigen. Russerne have ved Plevna lidt gjentagne Nederlag og betydelige Tab af Døde og Saarede. — I Lilleasien meldes Tyrkerne at have overskredet den russiske Grændse og tilbageslaaet et russisk Forsøg paa at drive dem tilbage. — I Rusland er indkaldt 188,600 Mand af Landeværnets første Klasse, og efter Forlydende skal der efter Høstens Tilendebringelse indkaldes endnu 370,000 Mand. — Fra Grækenland. Fra Athen afgaar stadig Tropper til Grændsen under stor Begejstring.

Bertrand Skougaard døde den 3die Juni i Ephraim, Sanpete County, Utah, af Kjærtelsygdom (scrophulosis).

Afdøde var født i Aker Sogn, pr. Kristiania, den 6te Novbr. 1856; blev indlemmet i Kirken den 16de Marts 1872, emigrerede i Forening med Forældre og Søskende den 22de Juni 1875 og ankom til Ephraim den 20de Juli s. A. og har siden 3 Dage efter maattet holde Sengen.

Han døde i fuld Tro og Fortrøstning paa Evangeliets frelsende Principer og hilsede Døden som en Ven til at ende hans langvarige Lidelser.

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. Brigham Young	337.
Redaktionens Bemærkninger	344.
Sammenkomst med Brigham Young	347.
Bøn	348.
Lidt af vor Kirkes Historie	348.
Danmarks Agerbrug	350.
Poesi	351.
Blandinger	352.
Dødsfald	352.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.